

פרוטוקול מס' 272

מישיבת ועדת העבודה שהתקיימה
ביום ג' ט"ז באדר א' תשל"ו - 17.2.76, שעה 13.30

השתתפו:	ש. ארבל - אלמוזלינו - יו"ר
	ד"ר ע. קליך - ראש המחלקה לאם ולילד, משרד הבריאות
	ס. נוטון - סגן היועץ המשפטי, ביטוח לאומי
	י. גסניו - לשכת זה"אום של הארגונים הכלכליים
	י. כפלאוי - מנהל מחלקת החקירה, משרד העבודה
	ת. פנחסוביץ - משרד המשפטים

מזכיר - ס. טשולם

רשמה - ש. אלטרמן

על סדר היום : חוק עבודה נשים (תיקון מס' 5), תשל"ו-1976,

של חברת-הכנסת ש. ארבל-אלמוזלינו.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו: אני פותחת את הישיבה. על סדר יומנו עומדת הצעת חוק פרטית שלי: חוק עבודה

נשים (תיקון מס' 5), חש"ו-1976.

לפני שבועיים התחלנו לדון בקריאה מוקדמת בהצעת החוק. ניסינו לנתח את הנושא הזה מאספקטים שונים וביקשנו להעלות בקולרם את ההרהור שלנו ולנסחו כהצעת חוק. ההצעה מונחת לפנינו.

הזמנו את לשכת התיאום של הארגונים הכלכליים. נמצא אתנו עו"ד גטניו מלשכת התיאום.

מר כפלאני, גב' פנחסוביץ ואנכי ניסינו בניסוח לא לתת אפשרות של ניצול לדעה. כיוון שתחנות האם והילד אינן פתוחות אחר-הצהרים, אנחנו חייבים להתחשב בשעות העבודה שתתחנות. אנחנו רוצים שיהיה פיקוח רפואי בתקופת ההריון, על מנת למנוע סיבוכים. הגענו למסקנה שאין ברירה אלא להציע הצעת חוק שמאפשרת לאשה העובדת בהריון לצאת מהעבודה שלה לצורך הפיקוח ולצורך הבדיקות הרפואיות והמעקב.

ניסינו לסדוד את הזמן הדרוש. יתכן שיש דברים שלא עמדנו עליהם. נשמח אם תאירו את עינינו בכל הנושא הזה.

י. גטניו:

אני ראיתי את החומר אתמול והיום. לפני מונחים שני הנוסחים, הקודם והנוכחי. כשאני מסוה אותם, אני רואה הבדלים מאד מהותיים. לא שאני נרתע מהבדלים כאשר עניי בוחן מבחינת יחסי העבודה, המסק והיסמנות מהעדרויות, אני רואה שהצעת החוק המתוקנת המונחת פה לא תואמת את המצב כפי שהוא צריך להיות.

הייתי רוצה להבין מתוך איזה בסיס הועלו מספר השעות מ-24 ל-40. בעקרון אנחנו לא מתנגדים לעצם ההיעדרות של האשה לצורך בדיקות, אבל יש פה הבחנה בסיסית בין ההצעה בנייר הכחול שמדבר על רשאית להיעדר מעבודתה לבין רשאית להיעדר מעבודתה ללא נכחי משכר עבודתה.

ס. בוטון:

היעדרות ברשות בשכר.

י. גטניו:

אם נבחנו את חוק עבודה נשים, יש רק מצב אחד ללא ניכוי - ענין ההנקה של אשה לאחר ההריון. ככל הידוע זה דבר שמובן מאליו ומתחייב. פה, עם כל הרצון להכיר בחיוניות הדבר הזה, לא הייתי אומר שזה לגמרי משתמע, הן מספר השעות והן ההיעדרות בתשלום.

אינני יודע מה נעשה בכיוון אותן תחנות לאם ולילד. מדוע נכשל הענין של עבודתם בשעות אחר-הצהרים? הרי יש כוונה להגמיש שירותים מצד צדדים. אם יש כשלון, מדוע הוא צריך להיות מוטל על שכמ המעסיק?

אנחנו מתנגדים לעקרון הזה, גם מתוך הנימוק של ההיעדרות, גם מתוך הנימוק שאיננו יודעים מדוע נכשל הענין הזה. כולנו צריכים ללכת לקראת הגמשת השירותים הציבוריים.

עכשיו יש לי הערות לגופו של ענין.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו:

נמצאת אתנו ד"ר קלייר מספרד הבריאות אשר מסונה על הנושא של בריאות האם והילד. כאשר עשינו את כל החישוב הזה, הלכנו לפי התקנות האחרונות של משרד הבריאות. חישובנו כמה פעמים חייבת האשה בהריון לבקר בחודשי הריונה בתחנה הזאת. עשינו את החישוב והגענו ל-11 פעמים. זה המינימום. לא לקחנו בחשבון את כל אותן הבדיקות שצריך לעשות מחוץ לתחנה. לא כל הבדיקות נעשות בתחנה. הרופא או האחיות מוצאים לנכון לשלוח לעשות בדיקה מחוץ לתחנה.

דבר שני : עשינו חשבון כמה שעות נחוצות לענותה אשה כדי להיות בתחנה, אם היא צריכה ללכת בבקר. לגבי אחר-הצהרים ד"ר קלייר תענה לך. עם כל הנסיגנות, משרד הבריאות לא הצליח על כה לפתוח אחר-הצהרים.

ענין 4 שעות מוצע כמינימום קובע. מתחילים את העבודה בתחנה ב-8 בבקר. האשה העובדת צריכה לחכות עד השעה 8. שעה אחת הלכה. יכול להיות שהיא תחילה לעבוד בשעה 7 או 6.30. הזמן עד פתיחת התחנה הולך. הזמן לבל אשה בערך רבע שנה עד חצי שעה. אחר-כך היא צריכה לנסוע למקום העבודה, לפעמים באוטובוס או שנים. הגענו למינימום של 4 שעות, לא מתוך, חס וחלילה, רצון לתת לה אפשרות להתמקח.

אותו דבר לגבי חזרה מהעבודה, אם היא צריכה לצאת מהעבודה ב-12, כי בשעה 4 סוגרים את התחנה. לא רצינו לתת אפילו חצי שעה סיומת לצורך הדבר הזה. אף אחד מאתנו לא מעוניין לעודד היעדרויות ולא ניצול לרעה של אותה זכות שמוקדמת למטרה מסוימת ושהיא חשובה בעיני כולם.

יכול להיות שהאינפורמציה שקיבלנו בתחילת 1974 לא היתה כל כך מדויקת, מתוך כך בקבע מספר שעות של 24. אינני משפטן. אני סבורתי, אם תינתן לה הזכות להיעדר מהעבודה, הכוונה היא שהיא תיעדר על חשבון העבודה, כמו שיש שעה לחנקה, כמו שהיא רשאית להיעדר לאחר הלידה כאשר היא מקבלת 75% דמי לידה. לא היתה לי שום כוונה אחרת.

למה יש קבוצה מוקדמת? כדי לבדד את כל הכוונות. אחר-כך החומר הולך לקריאה ראשונה וחוזר לועדה. מצאתי לנכון להסביר לך את הדברים האלה.

בבקשה, ד"ר קלייר.

ד"ר ע. קלייר:
לגבי חשיבות הבריקה : אנחנו אנשי הרפואה סיחסיים לפיקוח על האשה ההרה חשיבות מרובה. היום הטיפול באשה ההרה נעשה גם על ידי רופא מילד וגם רופא ילדים. אנש רואים את התפתחותו של הילד מהדפוס הראשון. אנחנו רוצים לכוון את בריאות האשה. לפעמים יש להפסיק את הריון האשה, כאשר סכנה נשקפת לאשה או לתינוק.

על החשיבות של הפיקוח על האשה ההרה אף אחד לא בא היום לערער. אם נשווה עם ענין ההנקה, ענין הפיקוח בטח לא נופל. הנושא הזה מאד קרוב לליבי, אבל כאן הנושא לא נופל. מגיע לו מקום מכובד. יש לעודד את האשה בכל דרך שהיא שכן תהיה בפיקוח בזמן ההריון.

ביחס למספר השעות המעטנו. לפי החשבון יצא לנו 48 שעות ואחר-כך מצאתי שיש 40 שעות.

ת. פנחסוביץ:
השארנו לסוגי עובדות ולמקומות עבודה אפשרות לשנות, כדי שלא יהיה קיצול לרעה. נשאיר למקומות שאין להם צורך ב-4 שעות לצמצם ולהרחיב לשירותים מסוימים שזה הכרחי ביותר.

ד"ר ע. קלייר:
היו לנו 13 פעם. זה המספר הדרוש כדי לפקח על האשה בהריון החל מהחודש השני עד החודש הששי - פעם אחת בחודש. בחודשים השביעי והשמיני פעמיים בחודש, בחודש התשיעי כל שבוע. יש נשים שלא גומרות את החודש התשיעי, ואז כמובן לא יהיה צורך לשלם.

למה נכשל הנסיון? לא הייתי אומרת שנכשל, הוא עדיין בטיפול, לפתוח תחנות בשעות אחר-הצהרים. היו נסיגנות. זה קצת קשה ולא בגלל רצון רע מצד כל שהוא. אלא כפי שידוע, יש כח אדם סיעודי מצומצם מאד בארץ. יש לנו מחסור גדול באחיות. יש סכנה שניצול כח אדם יהיה עוד יותר קטן, אם נפתח את התחנות בשעות אחר-הצהרים. איננו יודעים כמה אמהות תבואנה אחר-הצהרים. דברים בזה. פנינו לכל הלשכות; זה לא מוצ

מוצא מכלל חשבון. בגלל זה גם השארנו פתח בהצעת החוק. במקרה וכן תהיה תחנה פתוחה באיזור מגוריה של האשה, הרי שאז לא תקבל את הזכות הזאת. בשעה זו נראה מוקדם להגיד שהנושא נכשל. גם האחריות הן אמהות עובדות, גם להן ילדים. זה קשור בפיתוח מעונות יום ועוד שורה של דברים. זה בא להבטיח שבמידה שתהיינה תחנות פתוחות אחר-הצהרים לא יהיה ניצול לרעה.

הי"ד ש. ארבל - אלמוזלינו: במידה שתחנה תהיה פתוחה אחרי השעה 4; כל זה לא יהיה קיים. גם את זה לקחנו בחשבון

י. גטניו: הייתי רוצה להגיב על ההסבר ואחר-כך להיכנס לכמה נקודות שאנחנו ראינו שהן לא שלמות. לגבי ההסברים - אינני רוצה להיכנס באופן טכני לכל הנושא של תחנות לאם ויליד. אני לא כל כך מצוי בנושא, אלא לגבי היעדרות של 4 שעות, כולל נסיעות. האם הסיועדת מביעה לתחנה לשעת פתיחתה ועל ידי כך כבר מפסיקה שעת עבודה. אלה דברים פשוטים, אולי ניתן לתאם זמן. היא יכולה במהלך עבודתה לבוא לבדיקה.

הי"ד ש. ארבל - אלמוזלינו: זה יקח אותו הזמן. איננו קובעים שהיא צריכה לבוא בבקר.

י. גטניו: אולי קרוב למקום העבודה יש תחנה? אתם לוקחים את הבית כנקודת המוצא. אפשר לקחת את מקום העבודה כנקודת המוצא. קודם כל צריך לחשוב על העיתוי מכל מיני בחינות, על מנת לצמצם את שעות ההיעדרות. לא שוכנעתי שהיעדות הזאת כובד הזכות שלה כמו הנקה. בהנקה אין אפשרות להגמשה, ילד צריך לינוק בשעה מסוימת. חוץ מזה, הלא לא הוגדר מהו איזור, מה גודל האיזור. יש אפשרות לנסיעה אחרי שעות העבודה. לדעתי המצב הזה עלול לאפשר עידוד מסוים להיעדרות. תינוק לא יכול להמתין, לגבי בדיקה יש אפשרות הגמשה.

הי"ד ש. ארבל - אלמוזלינו: אין רופא אחר-הצהרים. התחנה נסגרת ב-4. לגבי ההנקה יש ויכוח אם הזמן מספיק. איזה אם יוצאת להניק באמצע העבודה?

י. גטניו: אני יודע שהנהלות מפעלים מתקשרות ושוואלים. סימן שקיימת בעיה. אני חוזר לנושא של היעדרות בתשלום: הגישה היום היא לכיוון של מניעת היעדרות, מה עוד שפה יש מוטיבציה מסוימת על ידי התשלום.

הי"ד ש. ארבל - אלמוזלינו: היא חוזרת לעבודה אחרי הבדיקה. היא מביאה אישור.

י. גטניו: גם בדמי מחלה יש אישור. היא יכולה להפעיל לחצים ללכת לביקור. המוטיבציה הנכונה שלה תהיה על ידי תודעה לדאוג לעצמה וגם לתינוק המיועד. העניין של ללא נכוי שכר עבודה הוא לא חיובי מכמה וכמה בחינות. יתכן שאפשר להגיע לאיזה שהוא מוצא כמו עניין ההפלות, שיחשב כמחלה. למה לנו לקפוץ על הרעיון הקיצוני ביותר. עשיתי כבר את ההבחנה של הנקה.

לגבי עצם החוק: צריך לכלול בחוק אישור. קודם כל אישור של הפנייה כללית.

ת. פנחסוביץ: אלה בדיקות שגרתיות, לא פרובלמטיות. פרובלמטיות - זו מחלה.

י. גטניו: אישור נוכחות עם שעות.

היו"ר ש. ארבל - אלמוזלינו: אפשר לכתוב: היא ביקרה ביום זה וזה בשעה זו וזו.

ת. פנחסוביץ: אפשר להבטיח זאת בתקנות.

י. גטניו: קבענו מסגרת. המסגרת לכל חודשי ההריון.

לדעתנו המסגרת של כל חודשי ההריון היא לא חיובית. אם יש החשיב של כל חודשי ההריון, עלול להיות מצב של ניצול לרעה ללכת לבדיקות שגרתיות ולדחוס את כל אותן 40 שעות בחודשיים. קודם כל יש מקדמה של 40 שעות. מדוע לא לחלק לחודשיים? התחשיב לא צריך להיות גלובלי.

התחשיב של החודשיים גם קובע מבחינה אחרת. אם ההריון קצר יותר, מדוע שתהנה מ-40 שעות.

ת. פנחסוביץ: היא הרי לא תדע מראש שההריון שלה ייפסק.

היו"ר ש. ארבל - אלמוזלינו: אנחנו אומרים: לא יעלה.

ת. פנחסוביץ: כל אחת או פטיסיית וחושבת שהכל בסדר.

י. גטניו: אני מציע לקחת פר חודש ולא גלובלי, עם אפשרות של צירוף של תקופות. בחודש השני

מגיעה לה עד 8 שעות. בחודשיים האחרונים יש תכיפות יתר של ביקורים. אם תלך בחודש השביעי, נוצר מצב שיגיעו לה פחות שעות ולא 40 שעות.

ד"ר א. קלייר: היא לא תדע שהיא תלך בחודש השביעי.

י. גטניו: תמיד אפשר לקחת על חשבון, מה עוד שמסלמים.

היו"ר ש. ארבל - אלמוזלינו: אם כותבים על פי הוראות וכללים שנקבעו על ידי משרד הבריאות?

ת. פנחסוביץ: אפשר לקבוע בתקנות.

י. גטניו: הבדיקה נעשית על פי רצונה של האשה. את האישור יתנו לה ואז יגיעו לה 4 שעות.

מהו איזור? פה לא מוגדר איזור. מישהי תקבע שאיזור הוא מהלך 55 דקות מביתה, או אולי מרחק שני אוטובוסים אל תחנה פתוחה אחר-הצהריים.

היו"ר ש. ארבל - אלמוזלינו: יש היצמדות של האשה לאותה תחנה במקום מגוריה.

י. גטניו: זו מגלגלה אדמיניסטרטיבית שאולי ניתן להסיר אותה. יש הגיון של שימוש בתחבורה ציבורית

וניתן להגמיש את הדבר.

היו"ר ש. ארבל - אלמוזלינו: אין תחנות הפתוחות בשעות אחר-הצהריים.

ד"ר ע. קלייר: מהו איזור? - זה כבר היום מותנה בשיטת העבודה שלנו. הצוות בתחנה מטפל לא רק

באשה ההרה אלא גם במשפחתה. היא תמשיך לבוא עם הפעוט. אותה אחות ואותו רופא יטפלו באותה אשה גם כאשר הילד יהיה בבית הספר. הדגש כיום על טיפול במשפחה, גם כאשר יש לה בן משפחה זקן.

אנחנו צריכים את האינפורמציה הזאת

על ההריון לגבי הילד, לגבי התפתחותו של הילד. אני במיד רופאת ילדים שואלת על כרטיס ההריון. זה יכול להיות אך ורק במקום המגורים. יש סיכוי סביה שעם כל שאר הבעיות יבואו לאותה תחנה במקום המגורים.

י. גטניו:
אני מצביע על מצב שיותר נוח לאדם לנוע ולהגיע בתחבורה ציבורית לאותה תחנה. השיקול של משרד הבריאות לא צריך להיות דוקא סריטוריאלי.

ד"ר ע. קליר:
האשה צריכה להגיע עם העגלה לתחנה: בדרך כלל התחנות די צפופות, ניתן להגיע בעגלה. במקומות שמספר הילדים נמוך או סגרנו תחנה, שם קיימת בעיה. בישיבה הקודמת ניסינו להיכנס לשאלה זו, אבל אז נמתך בכך שאשה מישוב אחד צריכה לבוא אליה ופיראחה לתחנה. לכן הגענו למסקנה שיש לתת מספר שעות גלובלי ולהתחשב בשעות שבהן התחנה פתוחה. זה יותר סמכה ויותר עונה על השאלה.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו:
יש פועלות שגרות בישוב אחד ועובדות בישוב אחר. אנחנו יודעים מה פירוש לגסוע בתחבורה ציבורית.

ד"ר ע. קליר:
בכל ההריון כולו 5 ימי עבודה - זה באמת לא הרבה.

י. גטניו:
ביקשתי למנוע מצב של 40 שעות בתשלום שקודם יבטיחו את לקיחתם ואחר-כך יראו מה יהיה. זה יכול להגביר את הסובייביה ללכת בחודשים הראשונים יותר. ואז יש גם ענין של היעדרות וגם יהיה תשלום.

ד"ר ע. קליר:
להבהרה: זו אמנם נקראת תחנה, אבל יש סדר ויש תכנית. לא יכולה אשה לבוא סתם שהיא רוצה. היא מקבלת הזמנה, או שולחים הזמנה הביתה. קובעים לה תור. לא תמיד קובעים לה תור לפי שעה, אבל תמיד קובעים לה יום. היא לא יכולה לבוא על דעת עצמה לפי תדירות כזאת או אחרת. יש קבלת קהל ויש מספר מצופה של נשים בהריון. ימים ושעות אחרות לקבלת תינוקות. יש ימים לתינוקות ראשונים. יש תכנית עבודה. לא האשה קובעת את התכנית הזאת.

י. גטניו:
אם היא מספרת שהיא סרגישה לא טוב?

ד"ר ע. קליר:
אז חשוב שהיא תבוא לבדיקה. היא יכולה לומר פעם אחת. אינני חושבת שזה פתח לניצול לרעה. נשים עם תינוקות באות במספר גדול יותר מאשר נשים הבאות לפיקוח בהריון. אין לנו נתונים בדוקים, אבל יש לשער שיש לזקוף זאת גם על חשבון אי הנוחות. האשה שיש לה ילד לא עובדת, היא באה יותר לתחנה. נשים בהריון הרבה פחות מנצלות את הביקור הזה. היא אמנם יכולה ללכת לפיקוח אחר, פיקוח אצל רופא פרטי אחר-הצהרים, אבל היא לא הולכת. הרבה נשים באות ללדת ולא יודעים עליהן מאומה, ויש הפתעות מאד לא רצויות. מתברר שלא עשו להן בדיקות. על רופא פרטי אין לנו פיקוח. אנחנו מאד מעוניינים לעודד נשים לבוא לתחנות, כדי שזה יהיה לטובת הילד.

י. גטניו:
לכן באתי ואמרתי שאיננו מתנגדים להיעדרות. אנחנו מתנגדים לסובייביה על ידי תשלום שכר עבודה, במקום הסברת החשיבות של הבדיקה.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו:
סך הבל חמשה ימים.

י. גטניו:
אין כאן כוונה שהמשק יפסיד יותר שעות עבודה. אני חושש מהסתאבות.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו:
אנחנו מנסים לסגור את הנושא, אולי תהיינה הנחיות לתחנות הללו ששעות הביקור הן מ-8 עד 10 לאמהות עובדות ושעתיים אחרונות לאמהות לא עובדות. לא רצוי כולן יכולות לבוא בשעה 8.4 שעות זה המינימום. יש גם תור של נשים עובדות.

ס. בנטון: כמעביד אני שואל: אולי היה כדאי, לאור מה שסמענו מד"ר קליר, שאשה תודיע על כך יומיים מראש למעביד. חובת הודעה מראש, כדי שהמעביד יתארגן להיעדרותה.
 ד"ר ע. קליר: סלבד הביקור הראשון.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: בהחלט, צריכה להיות חובת הודעה.
 ד"ר ע. קליר: התחלצו את הספירה שלנו מהחודש השני, אבל יתכן שיש מקום לאיזה הגבלה, שאם

האשה באה מאוחר אפשר להוריד שעות. אם היא באה ויש לה משהו, יכול להיות שהיא תנצל את כל השעות. אנחנו נרצה לעשות זאת כך, עד שתתגבר על הבעיה. יכול להיות שהיא תנצל את כל השעות ולבסוף ההריון ייגמר בהפלה, ואולי מוטב כך מאשר יולד ילד בעל מום.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: רק במידה שהיא מוזמנת על ידי התחנה.
 ד"ר ע. קליר: בהחלט, היא לא באה על דעת עצמה. אולי יש מקום להוריד 4 שעות כל חודש, אם היא היא התחילה בפיקוח מאוחר יותר. זה יעודד אותה לבוא מוקדם יותר.

ת. פנחסוביץ: בחודשי הריונה הראשונים עד החודש החמישי לא תוכל לקחת יותר מכך וכך שעות. מה יקרה אם יצילו את ההריון שלה, לא יהיו לה יותר שעות?

נקבעו 40 שעות מפני שכל עובדות המדינה מתחילות לעבוד ב-7.30. רובן גרות במרחק של 15-20 דקות ממקום עבודתן. אין סיבה שלהן יתנו 4 שעות. נשמור על ה-40 כדי שלא יהיה ניצול לרעה של חלק גדול. יש הסון עובדות צעירות שעובדות בשירותים בעיר והמרחק הוא לא גדול. לכן 40 שעות היא מסגרת מתאימה.

לגבי עובדות תעשייה שהמרחק בשבילן גדול יותר או לגבי איזורים מסוימים - נקבע יותר. לכן קבענו אפשרות של תקנות. אם יתברר שהסידור הזה איננו עונה, נוכל לשנות. בשלב נסיוני לא נרחיב יותר מדי.

ד"ר ע. קליר: זה כולל בדיקות מעבדה ובדיקות אחרות שלא מתבצעות בתחנה. לכל אשה בהריון יש לעשות בדיקות בהתחלה. היא באה, נרשמת ואז שו לחים אותה לבדיקת דם ועוד כמה בדיקות, לפי הצורך.

ת. פנחסוביץ: אני מציעה לא לעלות מעל 40 שעות בשלב זה.

ד"ר ע. קליר: א אני רוצה שהיא תבוא בחודש השני. היום למדנו שכל מום נקבע בשלשת החודשים הראשונים. אלה החודשים המכריעים בהתפתחותו של התינוק. אנחנו רוצים לקבל אותה מוקדם.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: ד"ר קליר, האם את סבורה שנצטרך לכתוב שאשה שלא ניצלה את הזכות בחודשים הראשונים ובאותו החודש לא תהיה זכאית?

ת. פנחסוביץ: 40-45 השעות ירדו 4 שעות לכל חודש. זה יעודד אותן לבוא בהתחלה.

ס. בוטון: אין לזה כל הגיון. כאשר היא באה בחודש השלישי, התחנה לאם ולילד תזמין אותה לפי הצרכים. אם היא צריכה אותה יותר - היא תקבע לה יותר. ההנחה היא שיוזמינו אותה בסגרת 40 השעות.

ד"ר ע. קליר: היא מקבלת מספר גלובלי. מתחשק לה והיא באה בחודש השני. אסאנו דוצים לראות אותה קודם.

היו"ר ש. ארבלי - אלמוזלינו: היא לא נעדרה מהעבודה. למרות שהזמינו אותה, אין לה אישור שביקרה בתחנה.

י. גטניו: אם תהיה סנקציה, תהיה לה מוטיבציה לבוא מוקדם יותר.

היו"ר ש. ארבלי - אלמוזלינו: היא לא מקבלת גלובלית 40 שעות. זה מתחלק לחודשים. אם היא נעדרת מהעבודה ויש לה אישור - משלמים לה. אין זכות צבירה.

ת. פנחסוביץ: עו"ד גטניו חושש היא תבוא בחודש השני ויעמדו לזכותה 40 שעות. היא כבר תסתדר עם התחנה ותנצל את הזכות שלה.

ד"ר ע. קליר: כאשר האשה נרשמת, לא היא הקובעת את הצורך אלא קובעים לה. בהתחלה התדירות נמוכה, פעם בחודש 4 שעות. אחר-כך יש צורך בתדירות גבוהה יותר.

י. גטניו: הצעתי את הענין של הכללת ההיעדרות בדמי מחלה. ניתן אולי להמשיך את הרעיון ולומר שלא צריך להסמיך את 40 השעות שניתנות בתשלום ל-40 שעות הזכות של האשה. יש שלשה מצבים: 1) היא נעדרת בלי רשות. זה אסור. 2) משולמות לה שעות עבודה, למרות שנעדרה. 3) היא נעדרת ברשות ללא תשלום שעות עבודה. אולי ניתן להכניס לתוך מסגרת אחת של סכום שעות שמתוכן יש חלק בתשלום וחלק ללא תשלום. על ידי זה לא נפגע בכל מיני מוטיבציות להיעדר או לא להיעדר. היא עדיין לא מקבלת תשלום, אבל מותר לה להיעדר.

היו"ר ש. ארבלי - אלמוזלינו: הכנסה של ארבע שעות עבודה בשבילה זה הרבה. היא תותר על הבדיקה הרפואית. מה שנוגע לדמי מחלה - הקרבות לא תבואנה לכסות. זאת איננה מחלה.

י. גטניו: עכשיו מתפנים כספים של ימי מחלקה ראשון ושני.

היו"ר ש. ארבלי - אלמוזלינו: לא הייתי מפליצה בכיוון זה.

י. גטניו: כל הסכום לא צריך ליפול על שכם המעביד. יש ענין של עבודת משמרות.

ת. פנחסוביץ: לכן בא כאן הענין של מספר שעות העבודה. אם היא עובדת פחות, נותנים לה רק 20 שעות. חשבנו על מורות. זהרים - שעה 12.

היו"ר ש. ארבלי - אלמוזלינו: בסיכום עלינו להוסיף: 1) חובת הודעה. 2) אישור מהתחנה. אתם צריכים לשלוח לאשה הזמנה בציון תאריך ושעה.

ת. פנחסוביץ: אם היא תודיע מראש והיא מביאה אישור - הענין סגור.

אני בעד החמרה, אבל לא לגרום לעוול. אנחנו

יודעים מהי בירוקרטיה.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: אני מציעה שאצל כל מעביד תהייה הנחיות של משרד הבריאות לתחנות על תדירות הביקורים של נשים בתחנות.

י. גטניו: תעבירו לנו ונפיץ בין התחנות.

ת. פנחסוביץ: כדאי להעביר הנחיות בכתב ללשכת התיאום, כדי שהמעסיקים ידעו.

ד"ר ע. מליר: נעשה זאת ברצון. אין הכול מקורלסקדים מיוחדים.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: אנחנו מדברים על הריון רגיל.

ת. פנחסוביץ: מדובר על בדיקות שגרתיות.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: עשינו חשבון על 44 שעות.

ת. פנחסוביץ: אולי התקנות ידברו על מרחקים. אפשר לעשות זאת לפי פיסקה 3(ב). אני מציעה להוסיף שתהיה סמכות לשר לקבוע לפי שעות אחר.

ד"ר ע. מליר: מרחק זה דבר כל כך יחסי, גם כאשר יש רכב פרטי.

ת. פנחסוביץ: לא נפתח את הפירצה למעלה וניתן לכולם. ניתן לקבוצה שצריכה. אנחנו עוד נחשוב על ניסוח.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: אנחנו קבענו את המינימום.

ת. פנחסוביץ: אני הצעתי להוסיף את הפיסקה שקובעת שאפשר להתקין תקנות. חשבתי שמספיק אם נאמר: לגבי סוגי עובדות ובאזורים שיקבע מספר שעות. אחר להיעדרות עובדת מעבודתה כאמור. אולי יש להוסיף עוד תנאי שקובע את מידת ריחוק מקום המגורים ממקום העבודה.

כל מעסיק יבדוק. לא קשה להוכיח איפה גר אדם. זה כתוב בתעודת הזיהוי שלו. העובדת מודיעה לעובד המנגנון שהיא גרה באופקים ועובדת באשדוד. לאותה אשה יש זכות לחמש-שש שעות נוספות.

מ. נוטון: לגבי סוגי עובדות, באיזורים ולפי כללים שייקבעו. למה לעשות עכשיו את הדיון?

ת. פנחסוביץ: ננסה כך שזה תפסה, שאותם כללים לא יחרגו ממסמכות.

י. כפלאוי: מה לגבי עובדת בהריון שמחליפה מעביד תוך תקופת הריונה? לפי זה יצא ששני מעבידים

חייבים ב-40 שעות.

ס. נוטון: במקום עבודה אחד או במספר מקומות עבודה.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו: ואם היא עובדת במספר מקומות עבודה?

י. כפלאווי: אז הסכמה שלה קטנה יותר.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו: איפה תיכנסו חובת ההודעה על ההיעדרות ואישור התחנה?

ת. פנחסוביץ: בתקנות.

ס. נוטון: האם החוק טוב גם בלי ההוראות, בלי תקנות ביצוע?

ת. פנחסוביץ: השר רשאי לקבוע תקנות. הזכות שלה להיעדר 40 שעות. אנחנו נוציא את התקנות. אנחנו מעוניינים שיהיה סדר.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו: אנחנו נגיש את הצעת החוק לקריאה ראשונה ואחרי זה היא תחזור לוועדה.

ד"ר ע. סליר: לאינפורמציה: מספר התחנות בכל הארץ 789. לא כולן בבעלות משרד הבריאות. למשרד הבריאות -

526 תחנות, לחופת חולים - 209, לעיריית ירושלים - 22, לעיריית תל-אביב - 25, תחנות בפיקוח הדסה - 3, ארגונים מתנדבים - 4.

בירושלים עצמה ניתן השירות על ידי העירייה. בירושלים רבתי, כולל הפרוזדור עובד משרד הבריאות. בעיר תל אביב ניתן השירות על ידי העירייה. בתל אביב רבתי (חולון, בת-ים, פרדס כץ ובני ברק) ניתן השירות על ידי משרד הבריאות.

היו"ר ש. ארבל-אלמוזלינו: סיימנו. תודה רבה.

הישיבה ננעלה ב-15.15